

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. S.
przy uczestnictwie J. M., B. J., M. J., D. C., A. J., K. K., M. J., Z. C., A. G. oraz
Skarbu Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika J. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Podał, że Sądy orzekające w niniejszej sprawie pominęły podstawową klauzulę generalną, którą wziąć należy pod uwagę ustalając drogę konieczną tj. klauzulę interesu społeczno-gospodarczego. Przyjęty wariant dla ustanowionej służebności nie wypełnia również przesłanek wymienionych w art. 145 k.c., a wydając przedmiotowe postanowienie Sąd Okręgowy naruszył przepisy postępowania, w szczególności przez oddalenie wniosków dowodowych Skarżącego oraz zaniechanie dopuszczenia dowodów z urzędu w postaci uzupełniających opinii biegłych, a także oględzin nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) występuje wtedy, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na "pierwszy rzut oka", bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ograniczył się do podania własnej oceny rozstrzygnięcia i ogólnej konstatacji, że w wyniku niewłaściwie przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie doszło do ustanowienia drogi koniecznej zgodnie z wariantem, który nie uwzględnia interesów żądającego ustanowienia drogi koniecznej oraz właściciela nieruchomości. Jest to niewystarczające do przyjęcia, że skarżący wykazał kwalifikowane, widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z treścią art. 520 § 1 k.p.c.

aj